

V I Lenin

Frågan om partitillhörigheten bland de demokratiska studenterna

Häromdagen i Pravda (se nr) uppmärksammade vi en artikel av studenten M., som ger anmärkningsvärt värdefullt material i fråga om ”stämningarna bland studenterna”. Beträffande studenternas partitillhörighet säger författaren:

”Det är naturligtvis en jämförelsevis begränsad del av studenterna som är medlemmar i vänsterorganisationer. Under nuvarande förhållanden kan det inte vara annorlunda, och överhuvudtaget: organisationernas styrka bestäms inte av hur många medlemmar de har utan av deras inflytande på massorna. Det är svårt att spå om framtiden, men man måste peka på att vänsterorganisationerna nu går i takt med den stora massan av studenter.” (Zaprosy Zjizni nr 47)

Författaren har fullständigt rätt i att *hos oss* i Ryssland, *särskilt* under nuvarande politiska förhållanden, så bestäms ”organisationernas styrka inte av hur många medlemmar de har utan av deras inflytande på massorna”. För Europa skulle detta inte stämma lika lite som för Ryssland hösten 1905; men för det nuvarande Ryssland är det sant så till den grad att man t. o. m. kan våga sig på en skenbar paradox: antalet medlemmar i en organisation bör inte överstiga ett bestämt minimum *för att* dess inflytande på massorna skall vara brett och *stabil!*

Men vilken partitillhörighet har dessa ”vänster”-organisationer bland studenterna? Studenten M. skriver:

”Särskilt bör man notera, att det inte märks någon oenighet mellan de olika vänsterorganisationerna. Sådan oenighet var särskilt stark för omkring tre år sedan, då det rådde överksamhet och lugn. Det hände att val till matsals- o. dyl. kommissioner skedde efter partilistor. Nu har sådana tvister nästan försvunnit — till en del därför att alla har klart för sig att man måste förena krafterna för gemensam handling, till en del på grund av att de gamla partiståndpunkterna börjat vackla och nya ännu inte konsoliderats.”

Det är inget tvivel om att studenterna också i detta avseende återspeglar en företeelse som är typisk för hela Ryssland. Överallt, bland alla demokrater, och bland arbetarna också har ”de gamla partiståndpunkterna börjat vackla och nya ännu inte konsoliderats”. Vad är en likvidatorisk inställning för någonting? Det är just antingen en klenmodig eftergift för tidsandan, en anda som får gamla partiståndpunkter att ”vackla”, eller skadeglatt utnyttjande från liberalernas sida av detta faktum.

Det är *alla* demokraters uppgift att av alla krafter bekämpa denna anda av ”vacklan” och verka för exakt, klar, bestämd och genomtänkt ”konsolidering” av ”nya ståndpunkter”. Att blanda ihop debatter och diskussioner om partiplattformar (även interna sådana) med ”tvister” vore ett mycket stort misstag.

Att ”förena krafterna för gemensam handling” är absolut nödvändigt, bl. a. för till exempel marxister och populisterna. Men det eliminerar inte nödvändigheten att bestämma sig för ett parti utan *kräver* att man gör det. Gå till förenad aktion kan man bara då man *verkligt* är överens om att den aktuella aktionen är nödvändig. Det är klart som dagen. De ryska demokraterna har lidit av att de försökt ”förena krafterna” för *demokratisk* aktion med *icke*-demokrater, med liberalerna!

Försök att ”förena krafterna” mellan anhängare av t. ex. politiska strejker och motståndare till dem: resultatet blir uppenbarligen till *skada* för ”aktionen”. Nej, se först till att uppnå en klar,

bestämd, exakt och genomtänkt avgränsning mellan ”ståndpunkter”, plattformar och program — och förena sedan sådana krafter som kan gå tillsammans med tanke på övertygelser och social natur, förena dem *enbart* för den aktion, där man kan vänta sig enighet. Då och bara då kan företaget ha någon nytta med sig.

Skrivet mellan den 24 och 29 november (7 och 12 december) 1912.

Publicerat ffg. 1954 i tidskriften *Kommunist* nr 6.

Undertecknat: *V. I.*

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 22, sid. 210-211